

Arrest

nr. 55 487 van 2 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SWETRYNS loco advocaat A. PIROTTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 december 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 20 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit de Dominicaanse Republiek en steeds woonachtig te zijn geweest in de hoofdstad Santo Domingo. U zou de laatste jaren werkzaam zijn geweest in de constructie van zwembaden en jacuzzi's. Een zestal maanden geleden zou u getuige zijn geweest van de moord op een aantal mensen. De daders zouden de lijken in enkele wagens hebben gevolgd maar uiteindelijk rechtsomkeer hebben gemaakt. Nadien zou u op straat zijn aangesproken door een persoon die u verwittigde met niemand te spreken over hetgeen u had gezien. Tengevolge deze dreigementen zou u besloten hebben het land te verlaten.

U kwam in België aan via de luchthaven van Zaventem op 30 december 2010 en verklaarde zich dezelfde dag vluchteling. Bij terugkeer naar de Dominicaanse Republiek vreest u represailles van de moordenaars.

B. Motivering

Er door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op tal van eigenaardige elementen in uw verklaringen. Deze tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op ernstige wijze aan.

Zo stelt u dat u getuige was van de moorden in de maand juni of juli 2010. Dit was nog voor u in augustus 2010 verhuisde van het huis van uw ouders in 'kilometro 7, avenida de la Independencia' naar een eigen woonst in 'kilometro 19, avenida de las Americas' van de stad Santo Domingo, zo zegt u (CGVS p.6-7). Een week of tien dagen na de moorden zou u een eerste dreigtelefoontje hebben ontvangen (CGVS p.7). Later (CGVS p.8) ontkent u uitdrukkelijk en herhaaldelijk dat u al dreigtelefoontjes heeft ontvangen toen u nog in 'kilometro 7, avenida de la Independencia' woonde en stelt u dat de bedreigingen eigenlijk pas twee maanden na de moorden aanvingen, toen u al in kilometro 19 woonde. Geconfronteerd met het feit dat u zich hierin tegenspreekt, komt u niet verder dan deze vaststelling te bevestigen : "Ja, dat is een verschil" (CGVS p.8).

Wat er ook van zij, het is tevens hoogst opmerkelijk dat u enerzijds getuige zou zijn van enkele moorden in de avenida de las Americas en tengevolge hiervan bedreigingen zou hebben ondergaan, maar anderzijds twee maanden na deze moorden zou hebben besloten nota bene naar deze zelfde avenida de las Americas te verhuizen (CGVS p.7-8).

Vervolgens zijn uw verklaringen omtrent uw beweegredenen om de gevaarlijke stap te zetten om de moordenaars te achtervolgen, weinig consequent. U zegt dat u hen volgde omdat de slachtoffers mogelijks buurtbewoners waren en u bijvoorbeeld foto's zou kunnen maken en nummerplaat zou kunnen noteren. Hiermee zou u naar het hoofdkwartier van de politie kunnen gaan, waar u mensen kent en waarin u vertrouwen heeft (CGVS p.9-10). U zou uiteindelijk niet naar de politie zijn gestapt omdat u geen foto's heeft genomen (wegens "te nerveus") en geen nummerplaat heeft genoteerd (wegens dat "ik wist niet dat ze hen gingen doden"). Dat u enerzijds de moeite doet om de moordenaars te achtervolgen maar anderzijds niet aan de politie gaat melden dat u getuige van een meervoudige moord was, is mede gezien uw twijfelachtige verklaring hiervoor ("ik was geschrokken, ik had geen bewijzen") zeer weinig geloofwaardig (CGVS p.11). Bovendien blijkt tijdens het gehoor dat u achtereenvolgens slechts twee keer informeerde naar eventuele vermiste wijkbewoners. Dit zou twee keer bij eenzelfde vriend zijn gebeurd ; de eerste en de tweede dag volgend op de moorden. Deze zeer geringe interesse hierin klemmt ernstig met uw zeer riskante engagement om op gevaar van eigen leven de moordenaars te achtervolgen omdat er mogelijks wijkbewoners bij betrokken waren (CGVS p.11-12).

Verder is het hoogst opmerkelijk dat u ten aanzien van de Belgische luchtvaartpolitie verklaarde dat u een asielaanvraag wenst in te dienen omdat u in uw thuisland geen werk had (zie 'werkfiche kandidaat politiek vluchteling'). U bevestigt dit inderdaad gezegd te hebben maar wijst dit toch wel opmerkelijke gegeven aan het feit dat u de procedure niet kende, u met een advocaat wilde spreken en de taal niet sprak (CGVS p.11). Deze verklaringen zijn uiteraard legitiem, maar bieden op geen enkele manier een verklaring voor het feit dat u bij uw eerste contact met de Belgische autoriteiten uitdrukkelijk verklaarde dat de reden van uw reis te vinden is in het feit dat u in uw thuisland geen werk had.

U bent naar België gereisd door gebruik te maken van een Venezolaans paspoort dat u al sinds augustus 2009 bezat. Dat u al sinds 2009 een vals paspoort bezat, is een zeer eigenaardige vaststelling en wijst er op dat u reeds eerder de intentie had om uw land te verlaten. Gevraagd naar een verklaring stelt u dat u dit paspoort destijds kocht via uw toenmalige Venezolaanse vriendin waarmee u wilde huwen en u ervan uitging dat het een echt paspoort was. Doorheen uw verklaringen kan u echter op geen enkele manier verheldering brengen omtrent de vraag waarom u nu precies destijds een Venezolaans paspoort nodig had. Uiteindelijk stelt u dat u dit paspoort nodig had om naar Europa te reizen omdat enkele vrienden u hadden gezegd dat u maar eens op bezoek moest komen (CGVS p.5-6). Ook wat dit betreft zijn uw verklaringen bijgevolg weinig consistent, wat wederom vragen doet rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenvermelde opmerkingen leiden tot de conclusie dat u de problemen die u aanhaalt niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming niet worden toegerekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw echte Dominicaanse en uw valse Venezolaanse paspoort voor. Deze documenten vermogen niet een ander licht te werpen op bovengaannde beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de *“Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen”* en *“van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”* in en voert aan dat het CGVS *“de beginselen van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht volledig aan haar laars lapt.”*

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Verzoeker voert aan dat hij *“verstoken werd van enige rechtshulp tijdens en na zijn verhoor daar het CGVS huidig raadsman van eiser (bewust?) niet uitnodigde voor het interview”*. Verzoeker licht toe dat zijn raadsman *“werd rechtstreeks door het Bureau Juridische Bijstand te Brussel gecontacteerd om het dossier van eiser over te nemen van een confrater. Huidig raadsman aanvaarde deze aanstelling en meldde zijn tussenkomst aan het CGVS op 3 januari 2011. Bewijze hiervan is de faxbevestiging van de melding van de tussenkomst naar de fax 02//205.50.33 en 02/205.51.15 (stuk2). Huidige raadsman werd echter niet op de hoogte gebracht van enig interview met eiser. Huidige raadsman kon eiser dus niet bijstaan tijdens zijn verhoor. Hierdoor werden de rechten van verdediging van eiser geschonden en dient de bestreden beslissing vernietigd te worden omdat zij niet op rechtmatige wijze tot stand kon komen. Op geen enkel moment was de raadsman van eiser aanwezig om bepaalde onduidelijkheden uit te klaren, ogenschijnlijke tegenstrijdigheden weg te werken en verduidelijkingen aan te brengen. Raadsman kon dit bovendien niet achteraf schriftelijk daar bij niet op de hoogte was van het interview en dit interview plaatsvond op 19 januari 2011 en de beslissing reeds getroffen werd op 20 januari 2011.”*

2.6. Het administratief dossier bevat echter geen faxbevestiging van de tussenkomst van de raadsman van verzoeker en ter terechtzitting verklaart verweerder dat een dergelijke fax ook in de registers van het CGVS niet terug te vinden is. Hoe dan ook en niettegenstaande er geen wettelijke bepaling bestaat die de commissaris-generaal verplicht om de raadsman van een asielzoeker erop te wijzen dat er een interview zal plaatsvinden, blijkt uit het administratief dossier dat in de oproeping van verzoeker uitdrukkelijk werd vermeld *“U kan u op de dag van dit gehoor laten bijstaan door een advocaat en/of vertrouwenspersoon”*. Verzoeker is zelf belast met het organiseren van zijn verdediging en kan hierbij beroep doen op rechtshulp. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geenszins verantwoordelijk voor de gebrekkige communicatie tussen de verzoeker en zijn advocaat, noch kan de CGVS verzoeker verplichten zich tijdens het CGVS-verhoor te laten bijstaan door zijn raadsman. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier en op alle dienstige stukken die desgevallend bijkomstig door de raadsman konden aangebracht worden. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.7. Voorts benadrukt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn dan ook niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben ontvlucht nadat hij als toevallige getuige van een misdrijf waarbij 5 personen ontvoerd, mishandeld en vermoord werden, geïdende en bedreigd werd door de daders. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithaalt.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn authentiek Dominicaans paspoort neer, en een vals Venezolaans paspoort, waarmee hij naar Europa reisde. Ter zitting verklaart verzoeker dat hij meende dat dit een authentiek paspoort was en hij het gekocht heeft in augustus 2009 op reis naar Venezuela, omdat hij toen reeds van plan was om naar Europa te reizen, en hij gehoord had dat er toen geen visumplicht bestond in België voor Latijns-Amerikaanse onderdanen. Dit wijst er dan ook ontegensprekelijk op dat verzoeker reeds lange tijd zijn reis naar Europa aan het voorbereiden was, wat tevens blijkt uit zijn verklaring dat niet België maar Spanje zijn eindbestemming was waar hij *“Dichte vrienden”* heeft met wie hij *“samen opgroeide”*, en die zeiden *“dat ik maar eens op bezoek moest komen”* (gehoorverslag CGVS, p.6 en 12) en uit zijn verklaring aan de Belgische luchtvaartpolitie dat hij een asielaanvraag wenst in te dienen omdat hij in zijn thuisland geen werk had (zie ‘werkfiche kandidaat politiek vluchteling’). Er kunnen dan ook ernstige vragen gesteld worden naar de oprechtheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Verzoeker is niet ernstig wanneer hij stelt dat het *“niet duidelijk [is] welke bewijzen hij redelijkerwijze nog”* kan aanbrengen. Het betreffen immers zeer zware misdrijven. Het is dan ook redelijk te verwachten dat de moord op vijf mensen uitgebreid in de media verschijnt en de respectievelijke families van deze ontvoerde, mishandelde en vermoorde personen navraag deden. Verzoeker kan zich daarbij niet beperken tot het pomen van een relaas zonder dit minstens nauwgezet toe te lichten. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. In casu bevatten verzoekers verklaringen echter tal van ongerijmdheden, vaag- en tegenstrijdigheden, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas.

3.4. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij hem *“niet eens confronteerde met enige tegenstellingen, en wanneer zij dit wel deed, eiser deze tegenstelling duidelijk kon uitklaren”* dient opnieuw de administratieve aard van de CGVS-procedure te worden benadrukt waar geen wettelijke bepaling voorhanden is die de commissaris-generaal ertoe zou verplichten telkens er een tegenstrijdigheid opduikt in het asielrelaas, de kandidaat-vluchteling hiermee te confronteren. Evenmin dient de CGVS verzoeker op voorhand te confronteren met de vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en er is geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker gaat er hoe dan ook aan voorbij dat hij in zijn verzoekschrift in onderhavig beroep alle verduidelijkingen kan aanvoeren die hij nodig acht.

3.5. Verzoeker meent dat zijn asielaanvraag steunt op een *“coherent asielrelaas”*, en dat dit *“op zichzelf al voldoende [is] om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen ander bewijzen kan voorleggen”*. Verzoeker volhardt dat zijn verklaringen *“coherent en plausibel zijn”* en *“niet haaks staan op enige algemeen geweten informatie”*.

3.6. Zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt is verzoeker op eenvoudige essentiële punten incoherent. Verzoeker selecteert onder meer een passage uit het gehoorverslag waarin hij zijn verklaringen over zijn woonplaats toen de bedreigingen aanvingen, uit de context rukt en doet voorkomen als een misverstand. Hij wenst te *“benadrukken dat er onduidelijkheden in het spel zijn. Hij woonde eerst in Kilometer 7 en ging toen al geregeld naar Kilometer 19 av. Las americanas. Nergens*

spreekt eiser zich tegen en zegt hij dat hij dreigtelefoontjes kreeg op zijn oud adres" en meent "Het is dus duidelijk dat eiser de eerste vraag niet goed had begrepen. Hij herhaal[t] achter veelvuldig dat het in kilometro 19 was dat hij bedreigingen ontving. Er was gewoon een misverstand tussen 2 cijfers. Het CGVS hecht hier een disproportioneel belang aan." Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker daarnaast letterlijk verklaarde dat hij verhuisde in "augustus", dat de feiten plaatsvonden in "juni of juli", dat "een week of 10 dagen later, na de feiten, kreeg ik een telefoontje" en dat hij verhuisde "Ongeveer twee maanden later. Na die feiten" (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Verzoekers verklaringen komen dan ook klaarblijkelijk incoherent voor. Dat de tegenstrijdigheid het gevolg zou zijn van een misverstand of het verkeerd verstaan van de vragen kan niet overtuigen. Bij gevolg kan verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij het motief "dat het CGVS het bevreemdend vindt dat de eiser verhuisd naar de buurt van de moorden en waarvoor hij bedreigd wordt" meent te kunnen verklaren door "dat de bedreigingen pas begonnen men (hij) daar woonden en dus geen invloed hadden op zijn verhuis". De bestreden beslissing blijft dan ook op dit punt overeind.

3.7. Verzoeker argumenteert dat de CGVS "een eenzijdig beeld van de situatie maakt" wanneer deze stelt dat "het bevreemdend is dat eiser het risico nam om de mannen te achtervolgen en vervolgens geen nummerplaat onthield of foto's trok en niet naar de politie ging".

3.7.1. Ongeacht het stadium waarin verzoeker de achtervolging inzette is verzoekers handelwijze onlogisch. Indien verzoeker beweert dat de moorden hem zodanig afschrikten dat hij zijn achtervolging staakte, kan hiermee geenszins zijn nalatigheid worden toegedekt om de politie in te lichten. Immers aangezien het zeer ernstige feiten betreffen en verzoeker beweert dat hij, niettemin hij zeer angstig was, de daders toch achtervolgde omdat hij dermate bekommerd was om de hem onbekende slachtoffers, kan redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer hij vaststelt dat er moorden werden begaan, hij minstens onmiddellijk de politie waarschuwt en de moorden aanklaagt. Tevens kan verwacht worden dat er los van verzoeker politieonderzoeken werden opgestart en verzoeker zich als bezorgd en bekommerd burger meldt als getuige. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert is het onderzoek naar de moorden niet afhankelijk van zijn eigen mogelijkheid/onmogelijkheid om bewijzen aan te brengen en behoort een dergelijke opdracht uitsluitend tot de daartoe bevoegde diensten van de politie en het gerecht. Verzoekers relaas is een loutere aaneenschakeling van ongestaafde, bonte beweringen waaruit geenszins kan blijken dat hij deze feiten zelf heeft ervaren. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker aldus bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij meent coherente verklaringen te hebben afgelegd. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit de tegenstrijdigheid van de verklaringen, maar ook uit de vaagheid of ongeloofwaardigheid van de verklaringen. De Raad wijst verzoeker er ook op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Bijkomend dan worden gesteld dat aangezien het voorgehouden asielrelaas geenszins kan overtuigen verzoeker evenmin aantoonde nood te hebben aan een intern vluchtalternatief.

3.7.2. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.8. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en de vaststelling dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van zijn beweerde problemen, verduidelijkt hij niet dat deze ingegeven zijn door één van de vijf gronden vermeld in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat indien hij getuige is van een misdrijf en daarop gevisieerd en belaagd wordt door de daders, hij hiervoor geen beroep kan doen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten en de lokale politie in zijn land van herkomst. Verzoeker kon bovendien legaal zijn land uitreizen, met zijn eigen paspoort, wat er ontegensprekelijk op wijst dat hij niet in de specifieke negatieve aandacht staat van zijn overheid, en hij deze ook niet bevreest.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, doch werkt dit niet uit in het verzoekschrift.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. D'HAESE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK